

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7T/58/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123010919
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Hollá Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6123010919.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

17 7T/58/2023

Samosudca Okresného súdu Banská Bystrica JUDr. Barbora Hollá Sopková na hlavnom pojednávaní dňa 15. 01. 2024 v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XX. XXXX v Banskej Bystrici, takto

rozhodol:

17 7T/58/2023

obžalovaný: A. B., nar. XX. XX. XXXX v Banskej Bystrici, trvale bydliskom Mesto Banská Bystrica, t. č. v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica

sa podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 2 Pv 160/23/6601 – 43 zo dňa 21. 09. 2023 pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 23. 05. 2023 v čase okolo 12.00 h až 12.30 h vylákal poškodeného C. D., nar. XX. XX. XXXX do lesíka za predajňou Alza, Cesta na štadión 7 v Banskej Bystrici, pod zámienkou odblokovania tabletu a notebooku neznámeho typu, ktorý tam mal mať ukrytý, kde následne ako C. D. odchádzal z lesíka pristúpil k nemu a povedal mu, že ako vyrovnanie dlhu vo výške 300,00 Eur s ním pôjde založiť, alebo predať jeho telefón, ktorý mal C. D. pri sebe, čo odmietol a tak do neho viackrát oboma rukami strčil do oblasti jeho hrude a ramien, pričom neustále zvyšoval intenzitu útokov so slovami, že ak mu nedá ten telefón, alebo neuhradí dlh 300,00 Eur, že ho tam dobije, že mu je to jedno, kde zo strachu z celého útoku a stupňujúcich sa vyhrážok mu úplne nový telefón zn. Xiaomi Redmi 10C Ultra, alebo Pro, čiernej farby, 128 GB, 4GB RAM so SIM kartou s číslom XXXX XXX XXX v hodnote 159,00 Eur, C. D. odovzdal do rúk a keď ho držal v rukách od neho žiadal aj odblokovanie, čím takto voči C. D., nar. 09. 05.2 001, bytom E. XXXX/X F. F. použil hrozbu násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a spôsobil mu škodu vo výške 159,00 Eur,

kde uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/19/2008 zo dňa 09. 06. 2008, právoplatným dňa 17. 09. 2008, bol odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, za ktorý trestný čin mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a ktorým rozsudkom bol zrušený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/38/2007 zo dňa 05. 06. 2008, kde uložený trest vykonal dňa 26. 09. 2011, a

rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/68/2014 zo dňa 13. 10. 2014, právoplatným dňa 13. 10. 2014 bol odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1) Trestného zákona a trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v (trvaní) 4 rokov a 6 mesiacov, ktorý trest vykonal dňa 05. 10. 2019,

teda bol v minulosti už dvakrát právoplatne odsúdený za dokonaný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, kde v oboch prípadoch bol potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

o d ô v o d n e n i e :

15 7T/58/2023

Prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica podal dňa 21. 09. 2023 na Okresný súd Banská Bystrica obžalobu sp. zn. 2 Pv 160/23/6601 – 43 zo dňa 21. 09. 2023 na obvineného A. B., nar. XX. XX. XXXX pre trestný čin právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený v obžalobe a výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd uznesením na výsluchu dňa 04. 10. 2023 po podaní obžaloby postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní obvineného A. B. vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku.

Súd určil termín hlavného pojednávania, na ktorom vykonal dokazovanie.

I.

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný a odmietol vypovedať. Počas hlavného pojednávania aktívne kládol otázky, vyjadroval sa k jednotlivým dôkazom.

Svedok – poškodený C. D. najprv vypovedal pred súdom na základe rozhodnutia o zabezpečení účasti svedka podľa § 88 Trestného poriadku, pričom dňa 30. 12. 2023 na výsluchu bol poučený, že ak sa nezúčastní hlavného pojednávania dňa 15. 01. 2024 bude jeho výpoveď z výsluchu prečítaná.

Svedok – poškodený sa dňa 15. 01. 2024 na hlavné pojednávanie dostavil a teda znova vypovedal, pričom jeho výpoveď zo dňa 30. 12. 2023 nebola oboznamovaná vôbec. C. D. vypovedal, že B. G. v lesíku nebol. Spontánne uviedol, že v lesíku bol prítomný B., H. I. a on. Išiel tam s tým, že má niečo odblokovať, ale už si nepamätá, čo to bolo. Bola to ale blbosť, nakoniec to bolo kvôli telefónu. Nebolo to veľmi dobrovoľné, potom začal do neho B. strkať. Nespôsobil mu žiadne fyzické zranenia, žiadne vážne zranenia. V tej chvíli sa len tak zľakol a telefón proste odovzdal. Potom z lesíka odišli smerom k Európe. Oni chceli, že ten telefón predáme, ale poškodený dúfal, že ich nejako presvedčí, myslel si, že keď sú tam kamery, SBS – kári, tak že mu nejako pomôžu, že znova dostane ten telefón. Hneď išiel do Terna, kde sa asi predavačky opýtal, či môže zavolať SBS – kára alebo policajta, ale povedala mu, že to nie je jej starosť. Potom išiel do Decathlonu za SBS – károm, ktorému tiež povedal, že potrebuje pomoc, ten mu vravel, aby si zavolať policajtov, ale poškodený si nemal ako zavolať policajtov, tak mu potom SBS – kár vravel, že to nie je jeho starosť. Má na starosti len Decathlon, že to úplne stačí. Keď začali odchádzať z Európy, tak sa za nimi rozbehol, že pôjde aj on, že pôjdu domov pre nabíjačku a krabicu, keď chcú telefón predať. V byte nebýval sám, dúfal, že aj v tom byte mu pomôžu. Po ceste, ako išli k nemu domov, tak ho mali počkať pri takej zelenej bráničke, on šiel domov – možno to boli dve, tri minúty, možno ani toľko nie a keď sa vrátil, tak pri tej bráničke nikto nebol. Poškodený potom išiel naspäť do Európy na poschodie, kde boli SBS – kári. Jeden z nich zavolať policajtov. Kým poškodený bol na Okružnej a vypovedal, tak sa mu vrátil aj telefón. Ešte v ten deň teda po telefón prišiel, dostal ho. Vo svojej výpovedi sa poškodený vrátil k tomu, že v ten deň mal ísť do roboty, no predtým ešte išiel do Niké, kde sa aj stretli. On už po dlhšej dobe aj napísal, že do práce príde neskôr, nechcel, aby tam išli s ním. Stál teda s nimi pod kamerami pred Európou. Začalo sa to tým, že má dať peniaze, že má dať nejakú náhradu alebo svoj telefón. Keď B. prišiel s tým návrhom, že mu niečo má odblokovať, myslel si, že bude mať potom pokoj a bude môcť ísť do roboty.

Na otázky prokurátora svedok – poškodený odpovedal, že keď prišli do lesíka, tak B. začal hľadať svoju tašku. Nevie, čo tam malo byť, či notebook, telefón. Ako to hľadal, plynul čas a mu to nejako došlo, že to je blbosť. Hľadal to po kríkoch, stromoch. Potom prišiel „scenár“, že to niekto ukradol. Keď chcel poškodený odísť, tak sa B. pred neho postavil, že nemôže ísť nikam, kým toto nevyriešia. Keď mu povedal, že musí ísť do roboty, bol to len problém poškodeného. Potom pochopil, že neodíde skôr. Keď

chcel poškodený odísť, postavil sa pred neho a keď ho chcel poškodený obísť, tak začal do neho strkať, aby mu dal aspoň jeho telefón, ktorý mu jednoducho odovzdal. Nechcel ho pustiť z toho lesíka, strkal do neho a vyhrážal sa mu. Mal aj zaheslovaný telefón, to heslo dal B.. Najprv telefón odblokoval, lebo sa v tej chvíli bál. B. trval na tom, aby ho odblokoval, aby mu ho dal, tak to urobil. Inak by mu telefón nedal, chcel odísť. Z lesíka išli všetci traja preč, lebo rozmýšľal nad tým, že keď prídu do Európy, tak sú tam SBS – kári, ktorí zavolajú policajtov a oni mu ten telefón vrátia. Plánoval, že potom pôjde do roboty a bude sa tváriť, že sa nič nestalo, že je zbytočné (zbytočná blbárňa). Telefón mal pri odchode z lesíka asi B., nie je si istý, ale B. ho v lesíku odovzdal. Poškodený telefón už nemal, odovzdal ho. Aj do Európy už išli preto, aby to poškodený mohol riešiť s SBS – kármí a že sa to dajako dorieši. SBS – kára nevidel, šiel za pani predavačkou do Terna, ktorej povedal, že mu odcudzili telefón, aby zavolala policajta alebo SBS – kára. Oni vtedy stáli 15 – 20 metrov ďalej. Kým on sa rozprával s SBS – károm v Decathlone, oni z Európy odišli, ešte za nimi vybehol, aby ostali, že to skúsi dajako vymyslieť, pôjdu pre krabicu k nemu domov, lebo tam nebýval poškodený sám. V tej chvíli, keď prišiel domov, nikto tam nebol a kým niekoho zohnal, začal sa rozprávať, tak oni už vonku pred bráničkou nestáli. Ten telefón nemal poškodený, zdá sa mu, že ho aj policajti potom vypátrali niekde na Námestí slobody. Poškodený celý čas nechcel, aby mu z dohľadu ten telefón zmizol, keby ho už pri tej bráničke mal späť, nešiel by ani následne do Európy za SBS – károm, ktorý neskôr zavolať políciu, poškodený na polícii aj vypovedal, prezerali sa kamerové záznamy, skončilo sa to až večer. Keď chcel poškodený odísť z lesíka, tak mu obžalovaný vravel, aby mu dal telefón, že sa odtiaľ nepohne, kým to nevyriešia, lebo mu má dlžiť nejaké peniaze, musí sa to riešiť. Kým mu teda nedá peniaze alebo dačo, čo to nahradí, tak sa nemôže z lesíka pohnúť. Pointa bola teda v tom, že kým nedal telefón, tak nemohol z lesíka odísť. Použitie sily a vyhrážky boli dôvodom, prečo odovzdal telefón. Do lesíka šiel, že má niečo odblokovať, čo bola somarina, takže chcel odísť a vtedy začal do neho B. strkať. Ten telefón mu preto dal a išli do Európy.

Na otázky obhajcu odpovedal, že H. I. bol s nimi v lesíku, on to celé videl, no vypovedal tak, že to nevidel, že si myslel, že sa rozprávajú ako kamaráti. Záslav mu nepomohol, nepomohol ani B., absolútne sa nestaral, tváril sa, že tam nie je. V tej chvíli sa bál B.. Odovzdal mu aj preto telefón. On do lesíka išiel s tým, že má niečo odblokovať. Myslel si, že to urobí, bude mať pokoj a bude môcť ísť. H. I. sa nebál, ani B. G.. On s nimi išiel, lebo nechcel prísť o telefón, bál sa kvôli tomu. Keď telefón odovzdal B., tak bol úplne kľudný. Poškodený v tom telefóne mal svoje kontakty, svoje veci. Telefón chcel späť, preto ich zobral do Európy, aby ho dostal naspäť. Je pravdou, že s nimi potom ďalej dobrovoľne išiel, už sa nebál. B. mal telefón, mal ho predať a tak dostať peniaze. Poškodený s nimi šiel, lebo mal v telefóne kontakty na rodinu, na blízkych. Bol to jediný telefón, ktorý v tom čase mal. Chcel sa spojiť s rodinou, so svetom, takže s nimi šiel. Preto ich aj ťahal domov, lebo si myslel, že tam nebude sám, že sa to vyrieši. Keď bol v Európe, označil všetkých troch, že mu ukradli telefón, ale je to také, že si nemožno myslieť, že by mu napríklad B. G. vrátil telefón, keby ho požiadal. Veď, keď stretli G. a povedal, že B. mu vzal telefón, tak G. povedal, že ako dobre spravil. H. tiež nemohol poprosiť, aby mu vrátil telefón, keďže sa tváril, že tam nie je. Takže v tej chvíli v Európe povedal, že oni mu zobrali telefón. Nevie, či mal povedať len jedného z nich a povedať, že zvyšní sú do počtu. Dávnejšie, v minulosti, mal konflikt s B. G.. Prišiel kvôli tomu o robotu. Teraz sa od všetkých vecí odstrihol, normálne sa zamestnal, má dobrú robotu a snaží sa dajako fungovať. Zo začiatku G. posunul nejaký gram trávy. Potom prišiel G. s tým nápadom, že keď má poškodený robotu, kúpia nejaké veci, urobia na tom peniaze. Celé to bola ale katastrofa, namotal sa na hlúposť. Som G. teda už nie je v kontakte. Poškodený drogy nepredáva, v minulosti áno. Nemá s tým nič spoločné. Nevie, prečo o ňom hovoria svedkovia, že je falošný. On ich odstrihol. Tá vec s B. G. sa už tiež skončila. G. bol nespokojný, stále do neho húkal, keď mu poškodený povedal, že s tým skončil. G. sa to nepáčilo. Keď sa mu telefón vrátil, nechcel to už ďalej riešiť. Preto sa aj nedostavoval na súd. Čo sa týka trestného oznámenia, bolo mu povedané, že musí ho podať, aby dostal telefón. Keď ho dostal, pre neho sa to skončilo. Nezaujímal sa o to potom.

Na otázky obžalovaného odpovedal, že vec už po tom, čo dostal telefón, neriešil. Potom sa ocitol v CPZ a vypovedal pred súdom. Možno sa o to mal zaujímať, aj preto prišiel na hlavné pojednávanie, aby z toho nemal problémy. Že sa má mobil predať, to bol nápad B. a to, že mali ísť predtým ešte domov k poškodenému, bol nápad poškodeného. Dúfal, že tam dakoho stretne. Je pravdou, že B. navrhol, aby ho predali v Európe. Nebol to nápad poškodeného dať mobil do záložne a potom ho vziať späť.

Na otázky súdu uviedol, že ten nápad s krabicou od telefónu mal preto, že si myslel, že doma niekoho, kto mu pomôže, nájde. Iný dôvod nebol. Keby chcel telefón naozaj predať, nešiel by za SBS – károm v Európe, za predavačkou. Nič z toho by nerobil. Keď sa stretol s B., bolo to náhodné. Poškodený bol

vtedy v Niké. Aj napísal do práce, že príde neskôr, keď uvidel B.. Predtým sa ale na stretnutí nedohodli. B. mu povedal, že v lesíku má nejaké zariadenia na odblokovanie a keď to poškodený odblokuje, tak si potom budú vyrovnaní. Poškodený nevedel vysvetliť, čo má medzi nimi byť vyrovnané. B. chcel od neho peniaze za dajaké hodinky či čo. Podľa neho je to blbosť. Poškodený však chcel, aby mal pokoj, preto tam išiel. Poškodený vedel odblokovať také zariadenia. Podľa B. mali medzi sebou dlh, podľa poškodeného nie. Predtým sa nevideli asi pol roka. V minulosti s B. riešili jednu vec, to bolo v čase s tými drogami. Poškodený vtedy skončil v práci a stretol B., že urobia dajaký obchod. Vrátil sa poškodený domov pre trávu, potom šli asi do krčmy Top. Tam to nechal B., dostal za to sčasti pervitín a poškodený si myslel, že z toho sa mu potom niečo vyplatí, ale skončilo sa to tak, že celú noc behali po vonku. Na to celé sa vykašlal už. Potom nevidel B. pol roka, až kým sa nestretol s ním pred Niké. B. sa mu najprv len vyhrážal, potom do neho strčil, že nikam nejdu, kým sa to celé nevyrieši. Strčil do neho oboma rukami, smerom na ramená. Intenzitu strkania nevie popísať, ale následkom toho nespadol, nemal poranenie ani zranenie. To bolo iba o tom, že sa posunul dozadu, keď chcel odísť. Zopakoval, že nemal žiadne fyzické zranenia. To bolo len v tom, že sa začal báť, lebo začal do neho strkať, kým mu nedal telefón. On si najprv myslel, že sú to len slová, telefón by mu dobrovoľne nedal. Až potom, keď chcel z lesíka odísť, tak mu B. vrazil, že pôjde s ním aj do roboty, že tam urobí bordel. Keď B. odovzdal telefón, tak už potom mohol z lesíka dobrovoľne odísť, nikto ho nedržal. B. stále hovoril o tom, že mu je to jedno, že ho dobije, že sa nikam nepohne, kým mu to nevyriešia. Je mu to jedno, kam musí ísť, teraz je tu, nikam nepôjde, že je to problém poškodeného. Toto B. hovoril stále dookola, ale presné slová si nepamätá. Nie je pravda, že by ho B. buchol po chrbte, ako to tvrdí H. I.. B. do neho strčil, keď chcel odísť. V čase, keď žiadal pani z Terna a SBS – kára, nemal pri sebe žiadny telefón a nepožiadala pani z Terna ani o to, aby mu nabila telefón.

Poškodený šiel do lesíka za účelom odblokovania elektroniky. B. od neho nežiadal na vyrovanie dlhu sumu 300,00 Eur, keď odchádzal z lesíka. Ten telefón nemal takú hodnotu, takže ani ho nemohol dať na vyrovanie takého dlhu. Telefón nechcel založiť. Oni povedali, že sa založí. Potom poškodený navrhol, aby ho založili v Mobility v Európe. Poškodený nechcel telefón predať. Dlh voči B. nemal. V lesíku B. telefón odovzdal, ako do neho začal strkať do ramien. Nevie, koľkokrát do neho strčil. Nemohol ísť vtedy nikam, keď mu ale dal telefón, B. ho pustil – mohol odísť. Strach v ňom nevyvolali vyhrážky, myslel si, že to B. nemyslí vážne. Až keď ho strčil, tak sa bál, odovzdal mu telefón.

Svedok H. I. bol vypočutý prostredníctvom inštitútu zabezpečenia svedka podľa § 88 Trestného poriadku za účasti prokurátora, obhajcu a obžalovaného. Svedkovi bolo doručené predvolanie na hlavné pojednávanie a bol poučený, že ak sa na termín nedostaví, bude zápisnica o jeho výsluchu zo dňa 05. 01. 2024 prečítaná. Svedok spontánne vypovedal, že A. B. pozná, je to veľmi dobrý chlapec. Vie, že D. s B. mali medzi sebou v minulosti nejaký problém, ktorý sa v deň skutku rozoberal. Svoju výpoveď následne skrátil tak, že obžalovaný poškodenému žiadny telefón neukradol a nebola spáchaná ani žiadna lúpež.

Na otázky prokurátora odpovedal, že s obžalovaným a poškodeným boli pri Európe asi tri hodiny. Svedok sa okolo B. so D. len tak motal, nebol pri nich celý čas. Keď prišiel D., šiel si zapáliť. S B. tam už stáli, D. prišiel potom. Vysvetlil, že ak sa ich pýtal, či je medzi nimi všetko v poriadku, mal na mysli situáciu, že tam bol nejaký zvýšený hlas, to bolo všetko. Zhasla mu aj cigareta, tak k nim prišiel. Nevie, že D. s B. mali medzi sebou nejaké nehody kvôli telefónu. Vie, že poškodený obžalovanému odovzdal telefón do ruky („na tu máš, ber si ho, idem preč, času“). Nevidel, ako počas rozhovoru B. strčil do D., iba ho pohladkal. Teda chytil ho za rameno a D. sa potkol o vlastnú nohu, čo mohlo vyzerieť, ako keby do neho strčil. D. ale nespadol, nič sa mu nestalo. Nepamätá si, či D. odovzdal B. telefón pred alebo po potľapkaní, mohlo to byť hocijako. Keď D. odovzdal B. telefón, už sa nič nestalo, spolu odišli, teda D. ešte išiel J. ku SBS – károvej. Svedok s poškodeným už asi potom nikde nebol. Nebol pod vplyvom žiadnej látky či alkoholu. Nepočul zo strany B. nejaké vyhrážky. Rozpor vo svojej výpovedi z prípravného konania dňa 10. 08. 2021 nevedel svedok vysvetliť. V prípravnom konaní uviedol, že si nevšimol, že D. nadobudol od Pištulu nejaký telefón až do doby, kým neprišli policajti. Pred súdom uviedol, že D. B. telefón odovzdal. Svedok k rozporu ešte doplnil, že vtedy to vedel, teraz to zabudol, lebo to bola pre neho nepodstatná záležitosť. K ďalšiemu rozporu, kedy v prípravnom konaní svedok uviedol, že B. D. strčil trošku, tak priateľsky, a pred súdom uviedol, že ho pohladkal, svedok povedal, že je pravdou, že medzi nimi bol nejaký konflikt, kedy A. bol trošku nervózny a možno aj mal chuť niečo urobiť, ale ukľudnil sa až do takej miery, že poškodeného iba pohladkal, teda že do neho trošku priateľsky strčil. Keby ju Jano naozaj dal, tak by s chlapcom bol koniec.

K otázkam obhajcu svedok uviedol, že nevidel, že by sa B. slovné vyhrážal D., že by ho fyzicky atakoval, alebo mu bránil odísť z lesíka alebo nejakého iného miesta. Nevie, o čom sa rozprávali, on sa do toho nepletol, nerozprával sa s nimi. D., ak by ho aj B. napadol, tak by nepomohol. Lebo D. je falošný. V lesíku nebol pod vplyvom návykových látok a či niekto iný bol, to nevie. Mal vedomosť aj o tom, že B. mal odložený v lesíku za Alzou nejaký notebook, aby ho D. odblokoval. D. šiel do lesíka dobrovoľne. Poškodený nebol ustráchaný, nikto na neho nerobil nátlak ani vyhrážky. Nevie, čo robil potom poškodený, keď sa z lesíka vrátili do Európy. Môže byť, že na otázku prokurátora na tom istom výsluchu uviedol, že poškodený šiel do Terna. Na poškodeného v Európe nikto nekríchal. Nevie, či D. mal so G. nejaký konflikt. Nepočul, že D. na v Európe povedal, že na G., svedka a B. D. povedal, že mu ukradli telefón. Nikto z B., G. a jeho telefón poškodenému neukradli. Keď D. prišiel k domu na J. K., kde vtedy býval, bol rozrušený, nevie popísať, ako sa správal. D. je zlý človek, nie je to svedkov kamarát, stále klame. Predáva aj drogy a aj v súčasnosti. Svedok tiež ukázal, ako potľapkal B. D. tak, že naznačil pohyb smerujúci na chrbát. Svedok označil také potľapkanie ako „tatranka“. Nebolo to ani priateľské, ani výhražné či útočné potľapkanie. V hádke medzi B. a D. sa nikto nevyhrážal. D. predával v minulosti drogy aj jemu. Aj v súčasnej dobe D. predáva drogy, ale nevie aké.

Na otázky obžalovaného odpovedal, že keď stretli aj B. G., bol tento na D. nahnevany, ale nevie prečo. Nevie ani, prečo išiel D. s nimi (s B. a ním) do lesíka. Nespomenul si ani, kam mali namierené, keď vychádzali z Európy.

Svedok nevedel vysvetliť, preto vo výsluchu raz uviedol, že šli do lesíka, aby D. odblokoval notebook B. a na druhej strane povedal, že si nevie, za akým účelom šli do lesíka.

Svedok B. G. vypovedal, že stretol B., I. a D., keď odchádzali z nejakého lesíka. D. mu bol niečo dlžný, čo si už vyriešili. D. vtedy povedal, že si ide po nabíjačku, že ide založiť telefón, lebo potrebuje vrátiť peniaze B.. Išli okolo Európy, prechádzali cez ňu. D. začal vymýšľať, zavolať na nich policajtov, že mu ukradli telefón, ale on telefón odovzdal dobrovoľne. Prišli operatívci a vzali B., svedok odišiel.

Na otázky prokurátora odpovedal, že stretol D. a B. so I. pri Európe, ako je Alza. Vychádzali vtedy z toho lesíka a kráčali do Európy. Pripojil sa k nim, lebo videl D., ktorý sa mu neozýval, dlžil mu nejaké peniaze. D. reagoval tak, že sa mu vyhýbal tvárou, nerozprával, snažil sa ho vyprovokovať, aby mu asi niečo urobil. Rozhodol sa, že pôjde s nimi, D. začal byť na neho drzý, ale svedok si šiel len za svojim (že mal D. u neho dlh). Keď sa k nim pripojil, tak D. mal telefón. Následne šli do Európy. Predavačku v Terne požiadal, aby mu zavolať dajakú hliadku. Odtiaľ odišli, ale hliadka bola zavolaná. Nepočul, čo hovorí predavačke. Vedel, že ide založiť telefón, mal ho v ruke, aby ho založil. Za predavačkou šiel aj preto, že mal D. telefón vybitý a keď ho chcel založiť, musel byť nabitý. Potom nevie, či šiel D. aj do druhého obchodu, svedok stál v okolí. Vtedy aj on zvýšil hlas, že čo tu D. predvádza, že robí hanbu. D. sa správal ako decko, tak rozmaznané. Keďže traja boli cigáni a D. bol biely, tak sa z toho dôvodu snažil upútať pozornosť. Z J. D. odišiel už von, svedok bol pri ňom, lebo všetci išli za ním. D. mal dať peniaze, preto šli. Že D. má dať peniaze, vedel tak, že to povedal B. a aj poškodený to povedal, že je dlžný peniaze B. a že z toho dôvodu pôjde založiť telefón. Malo sa to založiť na občiansky B., s čím D. súhlasil. Z Európy šli so D. k nemu domov, kráčali popri ňom. Už sa ukludnil s tým, že domov šiel po nejakú nabíjačku a došiel s nejakým chlapom. Neskôr ich už chytili policajti, neďaleko nich, lebo keď vyšiel D. s tým chlapom, tak B., I. a svedok odišli smerom na VÚB. D. dal B. telefón z rúk do rúk dobrovoľne, tam nebolo žiadne násilie, trhanie, tam nebolo nič tak, že by sa ho B. dotýkal. Svedok to videl celú dobu, keď D. podal B. telefón pred bránou do vchodu domov. D. tam šiel pre nabíjačku, zasa tam začal vymýšľať a vrátil sa s majiteľom E.. Majiteľ niečo vravel o policajtoch. Keď poškodený oslovil predavačku v Terne s tým, že sa cíti ohrozený, že sa mu mal telefón ukradnúť, ostal tam, lebo nebolo to tak, ako to poškodený vtedy prezentoval. Počul, že poškodený povedal, že musí založiť ten telefón, lebo je to jediné, čo má cenné, aby splatil dlh. Svedok pozná D. veľmi dobre, všetkých ohovára, myslí si, že všetkých oklame. V čase, keď vychádzal B., I. a poškodený z lesíka, bol poškodený taký divný, divne sa správal. Nevie to svedok popísať. Poškodený sa ocitol medzi tromi chlapcami, ktorým musel niečo dať, lebo bol dlžný, teda aspoň jemu a B.. Poškodený teda musel mať nejakú trému, lebo nemal pri sebe ani cent a bol dlžný. V čase skutku bol v konflikte s poškodeným, čo ale bolo v štádiu riešenia.

Na otázky obhajcu uviedol, že počas doby, keď boli všetci štyria spolu, nevidel, že by sa B. poškodenému vyhrážal, že by ho fyzicky napadol, že by do neho sotil. Bola to iba rečová komunikácia. Počas tej doby bol pod vplyvom návykových látok určite D., mal pri sebe aj nejaký pervitín. Svedok bol s poškodeným

kamarát, ale už nie je, lebo sa od svedka poškodený snažil získať nejaké peniaze. On si zapisoval do zápisníka, kto mu je čo dlžný a on to zneužíval, že potom tých ľudí dostal do problémov, udával ľudí za to. V priateľskom vzťahu už vôbec nie sú. Svedok povedal poškodenému, že čo tu robí, keď volá policajtov, čo to dorába. Svedok na neho teda nejako zvlášť nekričal, nedotkol sa ho, keď sa ale poškodený bál, tak sa bál. C. D. sa živí predávaním drog, robil aj v nejakej reštaurácii, kde tiež predával pervitín. Konflikt teraz svedok s poškodeným už nemá. Vyriešili si to, je to už za nimi. Nikto iný poškodeného nenapádal. K odovzdaniu telefónu došlo pri Terne, keď išiel D. za tou predavačkou. Nabíjačku šiel vziať do svojho bytu.

Na otázku obžalovaného odpovedal, čo sa týka sporu svedka s poškodeným, tak sa na neho svedok nahneval, keď ho videl vychádzať z lesíka, lebo poškodený mu bol dlžný asi 30,00 Eur alebo 40,00 Eur a sa tváril, že to tak nie je a peniaze mal z predaja drog.

Svedok uviedol, že telefón mal D. v ruke, keď vychádzal z lesíka, ukazoval ho. Keď ho D. zbadal, tak bol prekvapený, nechcel sa s ním ani rozprávať. To, ako sa stretol so I. a B., poškodený svedkovi nepovedal. Poškodený bol v pohode, nevidel, že by mal niečo roztrhané, že by mal nejaké zranenie. Čo vie, D. mal v tom čase len jeden telefón.

Svedkyňa I. D. vypovedala, že vtedy bola v Európe na brigáde v Terne. Bol bežný deň, robila na pokladni. Ten chlapec, čo bol okradnutý, za ňou prišiel ku pokladni, že mu voľajakí chlapci robia zle a že mu ukradli telefón, že mu nadávajú. Chcel, aby zavolała SBS – kára, ktorý vtedy už nebol pri Terne. Zvončekom privolała vedúcu predajne, aby sa to vyriešilo, ale kým prišla k pokladni vedúca, tak ten chlapec odišiel. Nič teda neporiešili, tam to skončilo. Matne si pamätá na tvár okradnutého chlapca, ostatných si nepamätá, ale potom videla kamerový záznam, takže vtedy videla všetkých.

Poškodený na ňu pôsobil tak, že bol nahneváný, že mu odcudzili mobil a že ho otravujú, alebo že aj útočne reagujú. Aký to malo ale motív, to nevie. Vie, že mu zobrali telefón a chcel ho silou mocou naspäť, len nepočkal na SBS – kára. Poškodený jej nepovedal, že na neho útočia, ale jej sa to z jeho reakcie zdalo, že sa ich poškodený chcel zbaviť, ale chcel aj získať odcudzenú vec. Za ňou poškodený prišiel sám, ukázal na ostatných, stáli ďalej. Potom sa k nim vrátil, asi chcel od nich tú vec naspäť, ale znova od nich odišiel. Prišiel za ňou sám s tým, že chce volať policajtov. Ona si presne nepamätá, či všetci odišli spolu alebo ako to bolo. Videla síce kamerový záznam, ale ona sama si to nepamätala a to, čo videla na kamerovom zázname, nechce zopakovať, lebo si na všetko presne nepamätá a to by klamala, čo nechce.

Poškodený jej povedal, že mu odcudzili telefón, ale na koľkých ľudí ukázal alebo či povedal, koľkí mu to ukradli, nevedela odpovedať, nepamätala si to. Poškodeného videla odchádzať, keď prišla vedúca. Poškodený nebol rozrušený, neutekal, odchádzali, ako keby sa poznali. Nevidela, že by niekto do poškodeného strkal, búchal, nikto sa násilne nesprával. Videla jedného chlapca, ktorý poškodenému nadával, ale nie je to obžalovaný, toho si nepamätá. Ten chlapec, čo poškodenému nadával, bol mladší – asi taký, ktorý bol na hlavnom pojednávaní v miestnosti (poznámka: dňa 20. 11. 2023 sa na hlavné pojednávanie dostavil aj svedok B. G., ale bez sprievodu zákonného zástupcu, takže k jeho výsluchu nedošlo). Na kamerovom zázname by to vedela označiť. Svedkyňa nevidela, že by dakto poškodenému ukradol telefón.

Svedok A. L. uviedol, že pracoval ako SBS – kár v Decathlon, kde za ním prišiel nejaký chlapec, že mu dajakí traja ukradli mobil. Povedal mu, že mu nemá ako pomôcť, aby išiel na operačné centrum SBS, kde majú aj kamery. Poškodený bol chlapec, bol trochu rozrušený, ale nie veľmi. On ukázal na nejaké tri osoby, ale bolo ďaleko od nich, 50 – 60 metrov, zhruba ako je prevádzka Tiger za potravinami. Svedok nevidel na nich. Nevedel, či sú to chlapci, či sú to dospelí a teda ani nevie, či medzi nimi bol obžalovaný. Poškodený prišiel za ním priamo do Decathlonu. Potom sa otočil a išiel preč, svedok nevidel kam. Nevie, či poškodený išiel za tými, čo mu ukradli mobil. Poškodený nebol v zlom citovom rozpoložení, nekričal, neplakal. O tých troch nepovedal nič, len že mu ukradli mobil. Poškodený nemal roztrhané šaty, viditeľné zranenia.

Znalkyňa B. C. F. predniesla závery znaleckého posudku č. 32/23, ktorý vypracovala dňa 08. 09. 2023. Aktuálny výkon v oblasti intelektových schopností u A. B. je v pásme mentálnej subnormy. Vyšetrením boli zistené určité pamäťové deficity a na základe toho je suspektné organické poškodenie

centrálnej nervovej sústavy, ktoré však nebolo jasne preukázané. Bolo zistené, že spoločenské normy a očakávania má formálne osvojené, ale nie vždy ich dodržiava. Je to preto, že jeho myslenie je rigidné, ťažko mení uhol pohľadu, preto sa nie vždy so skúsenosťami dostatočne poučí. Taktiež bolo zistené, že jeho potenciál osobnosti je extrémne nízky, čiže sa zdá, že mu záťaž robí problémy a môže sa správať neadekvátne. Je menej citlivý, toleruje aj intenzívnejšie podnety, má rád akcie a výzvy, čiže nie je to citlivá osobnosť, je teda otrlý. Má tendenciu k okamžitému uspokojovaniu vlastných potrieb, inak je dráždivý, má problém s ovládaním impulzov, ale nebolo zistené, že by agresívne tendencie boli u neho zvýraznené. Skôr ide o neuvedomovanie si ich, keď nemá nad sebou dostatočnú kontrolu, vtedy sa prejavuje agresívny. Taktiež sú obmedzené jeho sociálne zručnosti. Je menej citlivý k záujmom a potrebám iných, ale je schopný emocionálne pozitívnych výmen s okolím. To znamená, že nebola naplnená úroveň tej insanity, kedy ide o anetického človeka, bezcitného, ktorý nemá rozvinuté vyššie city. Taktiež na úrovni túžob má určité prosociálne hodnoty. Má určitú úroveň emocionálnej diferencovanosti, dokáže prežívať aj pocity viny, ale navonok sa môže javiť ako necitlivý tým, že to odmieta, čo je ale skôr obranná pozícia. Pozitívom je, že jeho vzťah k ľuďom je dobrý, podrobí sa autorite, no musí ju uznať. Vo vzťahoch je citlivejší, ostražitý, nedôverčivý, čo vychádza aj z jeho vývinu od detstva, ako vyrastal. Boli ďalej analyzované osobnostné, spoločenské a symptomatické faktory. Znalkyňa podrobne popísala pozitívne aj negatívne faktory, z tých spoločenských a osobnostných je jeho schopnosť pozitívnej emocionálnej väzby. Je schopný citového kontaktu s ľuďmi a takisto práca je pre neho hodnotou, v poslednom období sa mu dostávalo aj nejaké vzdelávanie. Z osobnostných faktorov je problematická mentálna subnorma, čiže racionálna zložka je znížená. Taktiež tie oslabené pamäťové schopnosti v dôsledku porušenia centrálnej nervovej sústavy sú trvalé. V minulosti mu bola diagnostikovaná disociálna porucha osobnosti. Osobnosť zostáva nezrelá, egocentrická, objavuje sa výbušnosť a explozivita. Ale agresivita sa nejaví ako hlavná črta osobnosti, je to reakcia na frustráciu. Spoločenské normy pozná a s agresívnym správaním nie je stotožnený, aj keď ho použije na dosiahnutie nejakého cieľa. Zo symptomatických faktorov je rizikovým skorý začiatok delikvencie v mladistvom veku. Takisto nemožno aj v budúcnosti zaručiť, že neodolá príležitosti využiť okamžitú výhodu, má nezdržanlivé konanie, je ľahko ovplyvniteľný. Pozitívom je, že nedochádza ku významnej gradácii trestnej činnosti, čo sa týka závažnosti a frekvencie. Na záver uviedla, že určitú korekciu osobnosti pri kvalitnej resocializácii, ktorá by sa zamerala na jeho osobnostné deficity, by posilnila jeho pozitívne osobnostné vlastnosti, a pomohla mu dozrieť aspoň v niektorých smeroch, nemožno vylúčiť pri treste odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Tá osobnosť sa permanentne vyvíja, aj keď niektoré deficity sú nemenné, ale na niečom by sa dalo popracovať. Navyše s kvalitnou postpenitenciárnou starostlivosťou by trest mohol splniť svoj účel. Najpravdepodobnejším motívom trestnej činnosti u obžalovaného je materiálny zisk a ten ani v budúcnosti nemožno vylúčiť, že sa dostane do nejakých ťaživých životných situácií, kedy bude mať nedostatok financií.

Zistená prítomnosť konfabulácie u obžalovaného mohli mať vplyv na jeho výpoveď, teda na jeho reprodukciu. U obžalovaného sú prítomné pamäťové deficity, pamäťová kapacita je znížená a to, čo si nepamätá, má tendenciu vyplňať nejakou svojou reprodukciou, čiže jeho výpoveď je menej vierohodná. Pri hodnotení rizika opakovania trestnej činnosti z dôvodu nedostatku zabezpečenia treba vziať do úvahy, že obžalovaný má deficity, ktoré sa dajú napraviť, resocializovať. Ak bude mať ideálne podmienky (postpenitenciárna starostlivosť, materiálny dostatok), tak to neurobí, ale ak sa opäť ocitne v zlej situácii, tak môže znova páchať trestnú činnosť.

Pri hodnotení spôsobu vychádzania obžalovaného s ľuďmi, znalkyňa konštatovala, že on je schopný emocionálnych väzieb s ľuďmi, má city, aby vedel vytvoriť vzťahovú väzbu, ale tá osobnosť vzhľadom na ten vývin od detstva je modifikovaná. Je nedôverčivý, viac ostražitejší, ťažšie si buduje vzťahy. Keď si ich vybuduje, je povrchnejší a dlhšie možno trvá, kým je ten vzťah pevnejší, ale nie je to celkom tak, že by nevedel vytvoriť akýkoľvek ľudský vzťah. Pozná spoločenské normy, aj niektoré dodržiava, ale v niektorých situáciách, ako krízové riešenie tieto nerešpektuje, čo ale závisí aj od spoločenskej skupiny, v akej je, možno zistil, že takéto razantnejšie, agresívnejšie správanie je funkčnejšie. Ak by to ale nemusel používať, spoločenské normy pozná, dodržiaval by ich. Nie je stotožnený s agresívnym správaním. Jeho postoj k práci je taký, že pre neho predstavuje pozitívnu hodnotu. Snaží sa aj rekvalifikovať, robil si nejaký kurz, čo svedčí o tom, že chce pracovať, chce sa vzdelávať, vedel by sa zaradiť v tomto smere. Nebezpečný je v tom zmysle, ako to ukázal doteraz. Ak ho pritlačí núdza, nie je vylúčené, že môže spáchať obdobnú trestnú činnosť. Lúpež v jeho registri trestov nie je prvá, čiže ten majetkový zisk s agresiou, ak bude k tomu donútený, je pravdepodobný. Ale ak sa tá osobnosť resocializuje, dostane sa mu postpenitenciárnej starostlivosti, keď nebude na to odkázaný, môže žiť

spoločensky prijateľným spôsobom. Nedá sa povedať, že je emočne plochý, javí sa ako modifikovaný, nie je chladná osobnosť, neschopná vytvárať akékoľvek vzťahy. Naopak, je schopný vytvárať bližšie vzťahy, aj keď je nestabilný.

Positívne hodnoty sú pre neho práca a rodina. V rámci projektívnej techniky, ktorú využila pri jeho vyšetrení, dospela aj k záveru, že na rodine mu záleží, je to pre neho hodnota. Možno pre deficity, ktoré má, sa tak nie vždy prejavuje, ale pociťuje emócie. Keďže sú sociálne zručnosti obžalovaného oslabené, nemožno vylúčiť, že záťažovou bude pre neho situácia pre nevyriešený konflikt či dlh. Keby bol na inej úrovni, mohol by túto situáciu vyriešiť diplomaticky, ale jeho sociálne zručnosti sú slabé, je impulzívny, má tendenciu situáciu riešiť hneď a teraz.

Agresivita u obžalovaného nie je zvýšená, ale nevie s ňou zaobchádzať. Je impulzívny a keď ho niečo nahnevá, nevie to rozumom korigovať. Sociálne zručnosti sú slabé, obžalovaný to tak nevníma, ale okolie jeho konanie môže vnímať ako negatívne. Nemá cit pre druhých, ako to oni vnímajú. Pri pohovore so znalkyňou obžalovaný uviedol, že mu poškodený dal rezaný pervitín za nejaké hodinky, mal teda pociť zlosti.

Obžalovaný uviedol, že pre neho to nie je sranda, čo mu hrozí za niečo, čo neurobil. Nevie, či mu ľudia veria, ale on to nespravil.

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku sa za súhlasu procesných strán oboznámila zápisnica o výsluchu svedka:

- A. C. (č. I. 109 – 110)

Podľa § 269 Trestného poriadku sa oboznámili listinné dôkazy:

- výpis z ústrednej evidencie priestupkov a odpis z registra trestov (č. I. 206 – 209)

- lustrácia v Centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov (č. I. 346 – 348)

- lustrácia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (č. I. 349 – 356)

- odpis z registra trestov (č. I. 357 – 358)

zo spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/68/2014:

- rozsudok zo dňa 13. 10. 2014 (č. I. 325 – 328)

zo spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/19/2008:

- rozsudok zo dňa 09. 07. 2008 (č. I. 263 – 268)

Podľa § 270 Trestného poriadku bol oboznámený kamerový záznam (č. I. 170 – 176), ku ktorému sa obžalovaný podrobne vyjadril.

II.

Zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 47 ods. 3 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dokonaný trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, ublíženia na zdraví podľa § 155, nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 5, 6, 7 alebo 8, obchodovania s ľuďmi podľa § 179, zverenia dieťaťa do moci iného podľa § 180 ods. 2 alebo 3 alebo podľa § 181, brania rukojemníka podľa § 185, zavlečenia do cudziny podľa § 187, lúpeže podľa § 188, vydierania podľa § 189 ods. 2, 3 alebo 4, hrubého nátlaku podľa § 190 alebo § 191 ods. 2, 3 alebo 4, znásilnenia podľa § 199, sexuálneho násillia podľa § 200, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, 3 alebo 4, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, všeobecného ohrozenia podľa § 284, ohrozenia bezpečnosti vzdušného dopravného prostriedku a lode podľa § 291, zavlečenia vzdušného dopravného prostriedku do cudziny podľa § 293, založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297, teroru podľa § 313 alebo § 314, násillného prekročenia štátnej hranice podľa § 354 ods. 2, 3 alebo 4, prevádzkačstva podľa § 355 ods. 3, 4 alebo 5, výroby detskej pornografie podľa § 368, genocídia podľa § 418, teroristického útoku podľa § 419, niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419b, financovania terorizmu podľa § 419c, cestovania na účel terorizmu podľa § 419d alebo neľudskosti podľa

§ 425, ktorý už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 písm. a) a b); inak mu uloží trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súd však nemôže takému páchatelovi uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov.

Obžalovaný sa cíti byť nevinným zo spáchania skutku kladeného mu obžalobou za vinu. Vo veci odmietol vypovedať, avšak zo spôsobu, akým či už kládol otázky, alebo sa k dôkazom vyjadroval, možno dospieť k záveru, že podľa jeho tvrdenia sa lúpeže nedopustil. Voči poškodenému C. D. nepoužil žiadne násilie. Jediný, kto do poškodeného sotil, bol B. G., o čom svedčí aj kamerový záznam, ktorý bol na hlavnom pojednávaní prehratý.

Rovnako aj obhajoba mala za to, že neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže. Poukazovala na nedôveryhodnosť výpovede poškodeného a na tú skutočnosť, že jediný, kto tvrdí, že bolo voči nemu použité násilie, je poškodený.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dňa 23. 05. 2023 sa obžalovaný, poškodený a svedok H. I. náhodne stretli pred prevádzkou Niké, ktorá sa nachádza v exteriéri obchodného centra Europa Shopping Center v Banskej Bystrici (ďalej len „ESC“). Pre rozhodnutie súdu nemalo význam, či sa tam už poškodený bol a obžalovaný so I. prišli neskôr, alebo to bolo naopak.

Následne po tomto stretnutí došlo k rozhovoru medzi obžalovaným a poškodeným, čo vyplynulo nielen z ich výpovedí, resp. vyjadrení (v prípade obžalovaného), ale aj kamerového záznamu. Rozhovor skutočne trval viac ako 20 minút a počas tej doby boli tieto osoby snímané kamerovým záznamom.

Poškodený uviedol, že potom išiel s obžalovaným a svedkom I. do lesíka pri Alze, ktorý je neďaleko ESC. Tam mal poškodený odblokovať technické zariadenie obžalovanému. Tento dôvod, pre ktorý všetci označení šli do lesíka, však uvádza jedine poškodený, pretože svedok H. I. toto tvrdenie svojou výpoveďou nedokázal verifikovať, keďže tento svedok si v jednom a tom istom výsluchu pred súdom dňa 05. 01. 2024 sám odporoval.

Celkovo možno výpoveď svedka H. I. hodnotiť ako nedôveryhodnú, pretože na jednej strane vypovedal veľmi v prospech obžalovaného a zároveň sa snažil čo najviac očierniť poškodeného, no odhliadnuc od toho, ako už bolo uvedené, sa v jeho výpovediach nachádzali rozpory, ktoré nedokázal vysvetliť, súdu sa nepodarilo ich odstrániť. Na kamerovom zázname bolo možné vzhliadnuť osobu H. I., ktorý sa pri stretnutí s poškodeným vôbec nevenoval rozhovoru obžalovaného s poškodeným, ale rozprával sa minimálne s jednou ďalšou osobou, ktorý sa dokonca aj menila (porovnaj kamerový záznam s označením „Príchod pred hlavný vchod 1210-A“). Z výpovede svedka I. tiež vyplynulo, že sa aj v čase, keď bol s poškodeným a obžalovaným v lesíku, tváril, že ho to nezaujímalo, že tam asi ani nie je. Čo potvrdil aj poškodený vo svojej výpovedi.

Teda, v lesíku, kde malo dôjsť k použitiu násillia s cieľom získať mobilný telefón poškodeného (konanie, ktorým by malo dôjsť k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže), boli len obžalovaný, poškodený a svedok I.. Iný dôkaz k priebehu deja nebol v konaní získaný. Ak súd nevezme do úvahy výpoveď svedka I. (ktorá sa javí ako nedôveryhodná, ale aj z nej samotnej vyplynulo, že obžalovaný do poškodeného nestrčil, že obžalovaný poškodeného len buchol po chrbte tzv. tatrakou, že sa mu obžalovaný nevyhrážal a že poškodený dobrovoľne odovzdal telefón), pri hodnotení skutkového deja môže vychádzať len z tvrdenia obžalovaného, že to nespravil a tvrdenia poškodeného, ktorý uviedol, že sa mu obžalovaný slovne vyhrážal (využívajúc slovné spojenia „že je mu to jedno“, „že ho dobije“, „že sa nikam nepohne, kým to tu nevyriešia“, „je mu jedno, kam musí ísť, teraz je tu“, „je to jeho problém“) a následne, keď chcel poškodený odísť z lesíka (lebo pochopil, že tam nešiel, aby odblokoval nejakú elektroniku obžalovanému), mal obžalovaný do neho strčiť, ale podľa výpovede poškodeného sa mu nič nestalo, nebol fyzicky zranený, nebol ošetrovaný. Cieľom konania obžalovaného malo byť získanie mobilného telefónu poškodeného, ktorý mu ale poškodený dobrovoľne odovzdal (čo uviedol vo svojej výpovedi opakovane sám poškodený). Svoje konanie poškodený vysvetlil tak, že sa chcel obžalovaného zbaviť, keď mu telefón odovzdal, obžalovaný sa mal dokonca ukludniť.

Následne poškodený konal tak, že sa snažil telefón, ktorý odovzdal obžalovanému, získať naspäť, lebo to bol jeho jediný telefón, ktorý mal a mal v ňom všetky kontakty na rodinu, blízkych a do práce. Rozhodol sa preto, že pôjde s obžalovaným a I. do ESC, neskôr, že pôjde do domu, kde vtedy býval, s cieľom, aby mu niekto pomohol telefón získať naspäť. Hoci teda aj navonok konal tak, že chcel „pomôcť“ obžalovanému mobilný telefón dať do záložne, dodať mu nabíjačku, zároveň sa poškodený snažil nájsť pomoc u predavačky v Terne, u SBS – kára v Decathlon a nakoniec aj v dome, kde býval. Po celý čas s ním bol obžalovaný a H. I. a od času, keď oni traja vyšli z lesíka, sa k nim pridal aj svedok B. G..

Svedok B. G. bol v konaní vypočutý, no jeho výpoveď pre rozhodnutie vo veci nebola významnou skutočnosťou. Jednak, nebol prítomný v lesíku, kde malo dôjsť k spáchaniu trestného činu lúpeže, a na druhej strane bolo zrejmé, že je silne motivovaný negatívnym vzťahom k poškodenému C. D.. Svedok G. vnímal okolnosti, ktoré sa diali od času ich stretnutia na ceste pred ESC, úplne odlišne. Tvrdil napríklad, že poškodený šiel do Terna požiadať o nabíjačku k telefónu, lebo ho chcel nabiť. Neskôr pripustil, že sám poškodenému povedal, čo to robí za scény. Vie, že nakoniec prišli aj policajti. Tiež uviedol, že poškodený mal celý čas telefón pri sebe, čo sa ale nemohlo stať, lebo sám poškodený uviedol, že ešte predtým telefón odovzdal v lesíku obžalovanému a dostal ho až vo večerných hodinách od policajtov. Teda aj iné vykonané dôkazy nasvedčujú minimálne čiastočnej nepravdivosti výpovede svedka B. G., ktorý navyše sám mal konflikt s poškodeným pre nejaké záväzky, ktoré ani jeden z nich veľmi nechcel špecifikovať. B. G. tvrdil, že mu poškodený dlhoval peniaze, poškodený tvrdil, že sa G. nepáčilo, že skončil s drogami.

Pri rozhodovaní sa teda súd musel zamerať len na tie skutočnosti, ktoré vyplynuli z výpovede poškodeného a vyjadrení obžalovaného, keďže (ako už bolo uvedené) svedok H. I. (zjednodušene povedané) sa o nič nezaujímal, ale rozhodne tvrdil, že sa nestala ani lúpež, ani krádež, a svedok B. G. ani nebol pri skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, prítomný.

Poškodený C. D. uviedol, že obžalovaný od neho nežiadal na vyrovnanie dlhu sumu 300,00 Eur, ako to je uvedené v skutkovej vete obžaloby. Ten telefón, ktorý mu dobrovoľne odovzdal, ani nemal takú hodnotu. Poškodený telefón založiť nechcel, vraveli to oni, čím mal na mysli obžalovaného a svedka I., neskôr do toho poškodený zahrnul aj svedka G., keď v ESC uviedol predavačke a SBS – károvi, že mu „oni“ ukradli telefón. Aby sa ich poškodený zbavil, navrhol, nech idú do záložne v ESC (prevádzka Mobility), ale telefón v skutočnosti nechcel predať. Obžalovanému telefón odovzdal po tom, čo začal do poškodeného strkať do ramien. Kým mu nedal telefón, nemohol odísť. Strach u poškodeného nevyvolali vyhrážky, lebo si myslel, že to obžalovaný nemyslí vážne. Bál sa začal, keď do neho obžalovaný strčil, vtedy mu dal telefón (porovnaj výpoveď poškodeného na strane 5 tohto rozhodnutia).

Objektom tohto trestného činu lúpeže je kumulatívne záujem na ochrane osobnej slobody človeka v zmysle slobody rozhodovania a majetok, ktorého sa chce páchatel zmocniť.

Objektívna stránka spočíva v použití buď násilia, alebo hrozby bezprostredného násilia, pričom táto činnosť slúži páchatelovi ako prostriedok na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu napadnutej osoby. Nie je však podmienkou, aby napadnutý kládol odpor, napríklad ak si je vedomý fyzickej prevahy útočníka alebo útočníkov a z obavy pred ďalším násilím odpor radšej vôbec neprejavuje a podrobuje sa úplne vôli páchatelja. Objektívna stránka je naplnená aj v prípade, ak je násilie použité proti veci, za podmienky, že ide o prostriedok nátlaku na vôľu poškodeného.

Násilím sa rozumie použitie fyzickej sily na prekonanie alebo zamedzenie kladeného alebo očakávaného odporu. Násilie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec u seba, no je možné spáchať ho aj proti inej osobe alebo veci, pokiaľ je prostriedkom nátlaku na vôľu poškodeného. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže intenzita násilia nerozhoduje. Dôležitou podmienkou na vznik trestnej zodpovednosti je, že násilie alebo hrozba bezprostredným násilím musia byť uskutočnené pred zmocnením sa veci.

Hrozbou bezprostredného násilia je potrebné rozumieť hrozbu takým násilím, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli útočníka. Z hrozby musí byť zrejmé, že sa násilie vykoná ihneď na mieste.

Zmocnením sa veci znamená, že páchatel odníme vec z dispozície oprávnenej osoby, čím získa možnosť voľne s vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal dosiaľ vo svojej moci. Nie je rozhodujúce

ako páchatel' s vecou naloží, či si ju privlastní alebo ju bude prechodne užívať, prípadne ju zničí (k tomu porovnaj R 1/1980). Trestný čin lúpeže nevyžaduje úmysel páchatel'a prisvojiť si vec. O zmocnenie sa veci ide aj v tom prípade, ak napadnutá osoba páchatel'ovi vec vydá sama pod vplyvom násillia alebo tlakom hrozby bezprostredného násillia.

Berúc do úvahy vykonané dokazovanie a vychádzajúc z vyššie naznačených teoretických východísk súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného nenaplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže.

Vyplývalo, že obžalovaný mal do poškodeného strčiť alebo sotiť. Svedok I. to opísal ako priateľské buchnutie, avšak do chrbta, a teda znova, aj preto na jeho výpoveď nebolo možné nahliadať ako na vierohodnú (prihliadajúc aj na jeho iné tvrdenia či rozpory vo výpovedi, ktoré nedokázal vysvetliť). Obžalovaný mohol strčiť poškodeného do ramien, keď chcel poškodený odísť z lesíka. Situáciu by bolo možné teda opísať tak, že poškodený a obžalovaný stáli proti sebe. Poškodený smerom von z lesa, obžalovaný pravdepodobne smerom do lesa. Keď chcel poškodený z lesíka odísť, obžalovaný mohol vystrieť svoje ruky a odstrčiť poškodeného, avšak uvedené nebolo bez pochyb preukázané. Navyše, ak by aj súd pripustil, že k tejto situácii došlo, otázkou by bolo, či strčenie alebo sotenie mohlo predstavovať násillie alebo hrozbu násillia. Poškodenému žiadne zranenie nevzniklo, sám to opakovane prizvukoval. Poškodený sa nebál ani v dôsledku slov vyslovených pravdepodobne obžalovaným, že nikam nepôjde, že ho dobije a pod., myslel si, že to ani obžalovaný neberie vážne. Teda slová nemožno považovať ani za hrozbu násillím, ani za násillie, lebo v ich dôsledku sa poškodený necítil ohrozený, bol ešte stále odhodlaný neodovzdať obžalovanému telefón. Samotné (nepreukázané) sotenie či strčenie podľa názoru súdu taktiež nemožno považovať za násillie v kontexte ďalších zistených okolností prejednávanej veci (predovšetkým možno opäť pripomenúť, že poškodenému nevzniklo žiadne zranenie, nebol ošetrovaný v nemocnici, ani svedkovia D. či L. si nevšimli viditeľné zranenia alebo poškodenia oblečenia poškodeného). Navyše, poškodený aj po možnom (teda bez pochyb nepreukázanom) sotení ďalej trávil čas s obžalovaným, svedkami I. a G.. Svedkyňa D. a svedkovi L. povedal, že oni (B., I. a G.) mu ukradli mobil, čo ale nebola pravda, lebo mobilný telefón dobrovoľne odovzdal obžalovanému. Poškodený vysvetľoval, že sa takto správal, lebo chcel dostať telefón naspäť. Obžalovaného sa už nemal dôvod báť, lebo sa mal ukludniť. Poškodený nemal strach ani zo svedka B. G., ktorý ho, ako bolo možné vidieť na prehratom kamerovom zázname (porovnaj vyjadrenie obžalovaného na stranách 4 a 5 zápisnice z hlavného pojednávania), skutočne sotiť do oblasti ramien, keď stretol poškodeného, obžalovaného a svedka I. vychádzajúcich z lesíka. Uvedené sotenie od B. G. však poškodený ani raz vo svojej výpovedi neoznačil za násillie či hrozbu násillia, z ktorých by mal strach, obavy. Naopak, poškodený trávil so všetkými troma ďalší čas. Chcel totiž svoj mobilný telefón naspäť. Boli privolaní aj policajti, ktorým poškodený povedal, že chce svoj mobilný telefón naspäť. Tí mu však povedali, že musí byť začaté trestné stíhanie, tak do zápisnice vypovedal. Po výpovedi a podaní trestného oznámenia mu bol mobilný telefón vrátený, keďže ho policajti našli (vypátrali). Poškodený už potom nemal záujem riešiť túto situáciu, považoval ju za vybavenú.

Hoci nemožno zľahčovať akékoľvek konanie smerujúce proti telesnej integrite inej osoby z hľadiska intenzity útoku, vychádzajúc z vyššie naznačených úvah súd nemal za preukázané, že obžalovaný voči poškodenému použil násillie alebo hrozbu násillia s cieľom získať od neho mobilný telefón, ktorý podľa vyjadrenia poškodeného ani nemal hodnotu 300,00 Eur, ktorá je v skutkovej vete považovaná za dlh poškodeného voči obžalovanému. Poškodený aj poprel, že by takýto záväzok medzi nimi existoval. Nevedel uviesť ani, koľkokrát ho mal obžalovaný sotiť.

Poškodený počas doby, keď sa nachádzal s obžalovaným v lesíku, nekládol žiadny odpor. Dobrovoľne do neho šiel, aj keď neskôr pochopil, že v lesíku nie je nič na odblokovanie a chcel odísť. Domnienky, že bol poškodený do lesíka vylákaný, aby mohol byť napadnutý (slovami, viacnásobným sotením/strčením) a okradnutý, sa v konaní nepreukázali.

Aj keď výsledky znaleckého dokazovania priniesli záver o tom, že obžalovaný je osoba, ktorá rieši veci „tu a teraz“ a nie vždy rozmýšľa nad dôsledkami, nemožno uvedené považovať za nevýhodu (diskvalifikáciu) obžalovaného a na tomto základe dospieť k záveru o tom, že sa musel dopustiť trestného činu lúpeže, ktorý mu je kladený za vinu. Zo záverov znaleckého dokazovania tiež vyplývalo, že obžalovaný nie je agresívny, aj keď sa k agresii môže uchýliť, avšak len v dôsledku situácie a ľudí, medzi ktorými sa ocitol. Je schopný dodržiavať sociálne normy, pozná ich. Pozitívne ho motivuje práca a rodina, dokonca absolvoval aj rekvalifikačný kurz. Je schopný resocializácie, ak sa mu dostane správnej pomoci. Teda

obžalovaný má na jednej strane deficity, na druhej strane je osobou schopnou nápravy. Preto súd nemohol ani na znalecký posudok prihliadať ako na dôkaz usvedčujúci obžalovaného z trestnej činnosti.

Hoci v prípravnom konaní zistený skutkový stav mohol nasvedčovať pravdepodobnosti spáchaniu skutku obžalovaným v časti, v ktorej konaním obžalovaného mohlo dôjsť k spáchaniu skutku, na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie v takom rozsahu, že po zhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ale aj v ich súvislostiach, súd nedospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný použil násilie s cieľom zmocniť sa cudzej veci.

Ako možné sa javí aj to, že medzi poškodeným a obžalovaným skutočne nejaký konflikt existoval, pričom obaja sa dlhšiu dobu nevideli. Ak obžalovaný (aj náhodne) zbadal poškodeného, mohlo to v ňom vyvolať zlosť vyplývajúcu z predchádzajúceho konfliktu a možno obžalovaný chcel aj situáciu riešiť spôsobom, že konflikt alebo nedorozumenie sa vyriešia v danom momente. Preto s poškodeným strávil pomerne dlhý čas, keďže s ním postával pred prevádzkou Niké v ESC, neskôr s ním šiel do lesíka a potom cez ESC až domov k poškodenému, teda poškodeného mohol obťažovať. Poškodený sa ho nevedel zbaviť. Po celý čas zrejme išlo len o to, aby obžalovaný možno získal nejaké finančné prostriedky a možnosť ich získať sa núkala v podobe mobilného telefónu. Uvedené domnienky súdu sú však rovnako nepreukázané a nedokázané ako tie, podľa ktorých sa mal obžalovaný najprv slovné vyhrážať poškodenému a neskôr do neho niekoľkokrát strčiť.

Bez pochyb bolo v konaní preukázané len to, že poškodený odovzdal mobilný telefón obžalovanému a následne sa ho snažil získať aj hneď naspäť, čo sa mu podarilo až po podaní trestného oznámenia. Obžalovaný teda poškodenému telefón ani neodcudzil, lebo si neprisvojil jeho vec, do jeho dispozície sa dostala odovzdaním od poškodeného.

Z uvedeného potom nevyhnutne vyplynuli významné pochybnosti o skutku, ktorý bol obžalovanému kladený za vinu a tiež aj o jeho právnej kvalifikácii, keďže žiadnym z vykonaných dôkazov nebolo bez pochyb preukázané vyhrážanie sa násilie s cieľom zmocniť sa veci poškodeného.

Teda, z predložených dôkazov, ktoré zabezpečili a vykonali orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd na hlavnom pojednávaní, jednoznačne nevyplývalo, že sa obžalovaný dopustil konania opísaného v skutkovej vete. Nie je možné aby strana, ktorá je stíhaná (obžalovaný), mala v právnom štáte očakávať, že za všetko, čo mu bude pričítané za vinu, bude hneď aj odsúdený, a to bez ohľadu na to, aké dôkazy a akým spôsobom boli vykonané. Je potrebné zistiť skutkový stav riadne. Pri vážnych pochybeniach vzbudzujúcich pochybnosti o jednoznačnej vine obžalovaného súd musel tohto spod obžaloby oslobodiť.

Súd s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a pri vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov konštatuje, že dôkazy v predmetnej veci vykonané na hlavnom pojednávaní nepreukazujú bez dôvodných pochybností skutočnosti uvedené v podanej obžalobe, teda že skutok spáchal obžalovaný.

Je nevyhnutné spomenúť aj reflektovanie ústavnej zásady (a teda základného práva každého na prezumpciu nevinu formulovaného v článku 50 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky) do ustanovenia § 2 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorej okrem iného vyplýva, že obvinený (obžalovaný) nie je povinný dokazovať svoju nevinu a nesmie byť donucovaný k priznaniu. Z ústavnej zásady prezumpcie nevinu ďalej vyplýva, že obvinenému je potrebné vinu dokázať a v prípade pochybnosti o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie sa musí rozhodnúť v prospech obvineného. Zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) je jednou z kľúčových zásad aplikujúcich sa v rámci trestného konania, pričom táto zásada, ktorá vychádza z právnych myšlienok rímskeho práva, je ako taká neoddeliteľne spätá so zásadou prezumpcie nevinu. Prezumpcia nevinu teda vyjadruje objektívny stav, podľa ktorého o vine obvineného môže rozhodnúť len súd, pričom jeho rozhodnutie musí vychádzať z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný záver, že žalovaný skutok spáchala určitá osoba.

V základnom práve na prezumpciu nevinu garantovanom Ústavou Slovenskej republiky je teda implikovaných niekoľko pravidiel, ktoré patria k obsahu práva na prezumpciu nevinu:

1. Dokázaná vina má ten istý význam ako dokázaná nevinu.
2. Pravidlo „in dubio pro reo“ znamená, že ak sú o otázke viny pochybnosti, ktoré nemožno rozptýliť dôkazmi, obžalovaného nemožno odsúdiť, ale treba rozhodnúť v jeho prospech a spod obžaloby ho

oslobodiť; toto sa však vzťahuje len na zisťovanie skutočného stavu, teda len na otázky skutkového charakteru.

3. Obvinený (obžalovaný) nie je povinný dokazovať svoju nevinu.

Pretože zásada zistenia náležitého skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd svoje rozhodnutie oprel o fakty, ktoré sú jednoznačné a nepochybné (a to nielen v rovine pravdepodobnosti), súd obligatórne v zmysle vyššie rozvedenej zásady „in dubio pro reo“ musel vychádzať zo skutkových okolností pre obžalovaného priaznivejších, v konkrétnom prípade z jeho tvrdenia, že skutku, ktorý mu je kladený za vinu, sa nedopustil.

Podmienka náležite zistiť skutkový stav veci znamená, že v trestnom konaní musia byť všetky okolnosti trestného činu zistené v takom rozsahu, aby bolo možné vzhľadom na konkrétne štádium trestného konania rozhodnúť. Súd je názoru, že v danom prípade dôkazné bremeno obžaloba neunesla, nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez dôvodných pochybností dokázali, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný A. B. stíhaný, preto ho podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

Súd sa zaoberal aj možnosťou prekvalifikovania skutkovej vety, avšak vykonaným dokazovaním nebolo preukázané odcudzenie veci – mobilného telefónu, ktorý mal navyše hodnotu „len“ 159,00 Eur, čím nie je naplnený znak základnej skutkovej podstaty krádeže. Rovnako nebolo možné vec postúpiť na prejednanie priestupku, pretože priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi (§ 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb, o priestupkoch) a nebolo preukázané, že by sa mobilný telefón dostal od poškodeného do dispozície inej osoby krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením. G., ktoré mal obžalovaný použiť voči osobe poškodeného, neboli v konaní bez pochyb ustálené, nebolo možné zistiť, či by nasvedčovali inej právnej kvalifikácii. Aj po zvážení týchto okolností dospel súd k záveru o oslobodení obžalovaného spod obžaloby pre skutok, ktorého znenie súd nijako nemenil, neupravoval, pretože nebolo preukázané, že by sa stal tak, ako je to v skutkovej vete uvedené.

Nárok na náhradu škody si oprávnené osoby neuplatnili, preto súd o ňom nerozhodoval.

Poučenie:

15 7T/58/2023

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho vyhlásenia alebo oznámenia.

Odvolanie má odkladný účinok.

V prospech obžalovaného môžu podať odvolanie príbuzní v pokolení priamom, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manželka a družka ale nie proti jeho vôli. Poškodený môže podať odvolanie iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

samosudca